

**Listonoš vytáhl kapesník a několikrát do něj zafrkal.
Potom ho zase schoval do veliké kapsy.**

**Bicykl stál na úzké pěšině.
Všude okolo byla tráva.**

**Listonoš se ani nepohnul.
Vitr se mu opíral o kabát a nafukoval ho.
Dělal mu obrovské břicho.**

**Po nebi se honily mraky.
Listonoš otevřel brašnu a podíval se dovnitř.
Na dně brašny ležel dopis.
Listonoš ho vzal do ruky.**

**Začalo pršet.
Jméno na obálce se začalo rozpíjet.**

**Listonoš se zahalil do pláště.
Ani uši mu nečouhaly ven.
Mokré kudrnaté vlasy se mu lepily na čelo.**

**Vysoká tráva vypadala jako mořské vlny.
Vítr ji rozháněl do všech stran.**

— — —

**Listonoš na kole šlapal ze všech sil.
Projížděl hlubokými loužemi.
Blatníky z toho dostaly kašel.
Dědečkův dům ale už nebyl daleko.**

**Podél pěšiny stála řada jabloní.
Trpká přezralá padančata byla rozesetá všude okolo.**

**Ledabyle jako snad hvězdy nebo jako planety ve vesmíru.
Jablka nepadají daleko od stromu.**

**To všechno přišlo listonoši na mysl,
jak se blížil k dědečkovu domu.**

**Dům neměl plot.
Ani branku nebo růžové keře.
Nic takového.
Listonoš zastavil a opřel kolo o dům.**

**Byl promoklý na kost.
Kapky mu stékaly po obočí.
Vítr se mu opíral o kabát.**

**Dům stál na závětrné straně nízkého kopce.
Listonoš vyšel po kamenných schodech nahoru kolem domu.
Až ke vstupním dveřím.**

**Zaklepal třikrát.
Nejdřív potichu.
Ťuk, ťuk.
Klep, klep.**

**Pak nahlas.
Buch, buch!
Bum, bum!**

**Na chodbě se rozsvítilo světlo.
Pronikalo pod dveřmi a přes záclonu.**

**Dědeček se nejprve zeptal:
„Kdopak to je?“
„Listonoš!“ zavolal listonoš.
V klíčové dírce zašramotilo.**

**Dědeček otevřel dveře dokořán.
Vyšel ven a byl bosý.
Déšť mu vůbec nevadil.**

Listonoš se trochu usmál.
„Dobrý den,“ řekl listonoš.
„Dobrý den,“ řekl dědeček.
Listonoš vytáhl z pláště dopis.
„Dědeček!“ zeptal se listonoš.
„Ano,“ řekl dědeček.

Pak si listonoš nechal podepsat lejstro.
Dědečkův podpis byl samá kudrlinka.

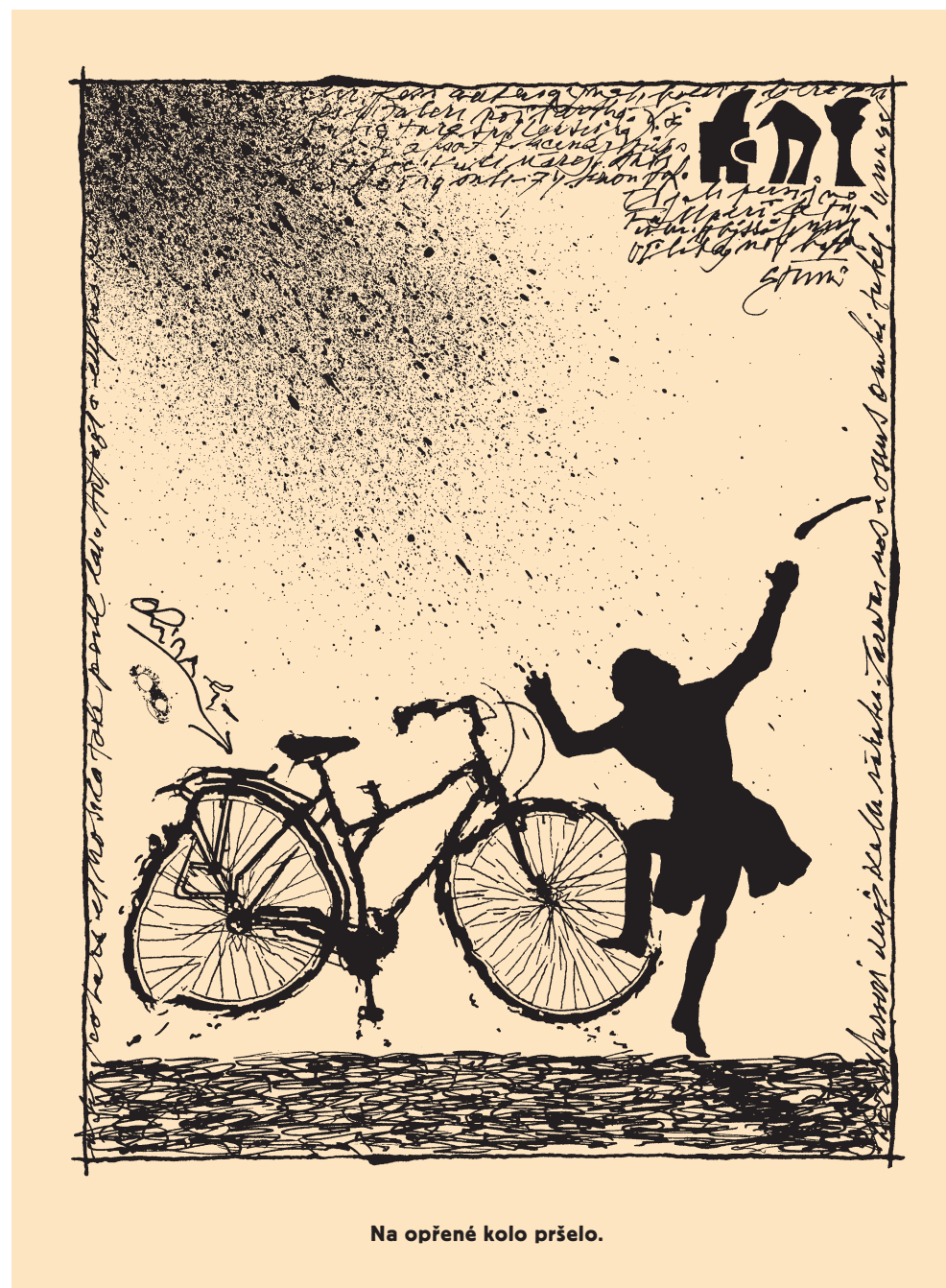
Do kalamáře napršelo.
Inkoust byl při každém namočení o trochu světlejší.

Poslední dnešní podpis, řekl si pošt mistr spokojeně.
Lejstra založil, než je stačil úplně rozmáčet déšť.
Pro dnešek měl splněné všechny svoje povinnosti.

„Pojďte dál,“ řekl dědeček.
A listonoš šel.

Na opřené kolo přšelo.
Vylezly žížaly.
Venku se ženili čerti.

Dědeček si osušil nohy do ručníku.
Pošt mistr si zul boty a nechal je na zápraží.
Zavřel za sebou dveře.
Boty se pomalu začaly plnit vodou.

Na opřené kolo přšelo.

**Na zemi v chodbě byl tlustý barevný koberec.
Bydlel v něm starý had.
„Našlapujte opatrně,“ řekl dědeček.
„Ať ho nezašlápnete.“**

**Všude na zdech byly pověšené obrázky.
S fotografiemi mraků.**

**Dědeček vešel do pokoje.
Listonoš šel za ním.**

**Pokoj byl přeplněný různými roztodivnými zvláštními
maličkostmi.
Tak například květiny, které stály na stole, listonoš ještě nikdy
předtím neviděl.**

**Ve výklenku stál vycpaný medvěd.
Opřený o knížky jakoby nic.**

**V rohu místnosti byly smotané mapy celého světa.
Vyklápěcí fotoaparát.
S natahovací harmonikou u čočky.
A na zemi ležel kufr plný modelíny.**

**Na novinách se sušily bylinky.
Všech vůní a barev.
Čtyři šachové figurky postavené do nedohrané partie.**

**Sud moštu.
Sada kružítek.
Krabice pohlednic.
Pozvánka na svatbu čertů, zastrčená za škvíru v rámu zrcadla.**

**Kousek svíčky se zaplácnutým knotem.
Kniha s názvem Hlína velikosti mamuta od sochaře
Vandrholička.**

**Hrnky v poličkách.
Karta kulového svrška v rámečku na zdi.
Papírový drak se zubiskama.
Kalendář s obrázkem psa dinga.**

**Na zemi byla červenou pastelkou nakreslená dlouhá čára.
Od díry v podlaze až ke kredenci.
S nápisem: POZOR, TUDY CHODÍ MRAVENCÍ NA CUKR.**

**Jednu zeď podpíraly dřevěné trámy.
„Proč tu zeď podpírají trámy?“ zeptal se poštmistr.
„Fouká do ní z druhé strany vítr,“ řekl dědeček.
Zeď se prohýbala dovnitř.
Jako by měla každou chvíli prasknout.**

**„Nepraskne ta zeď?“ zeptal se listonoš.
„Myslím si, že nepraskne,“ odpověděl dědeček.
„Zdi jsou velice pružné.“**